

носила петимата славни братя.
Най-напредъ вървѣше Бу-Бу и
отваряше пѣтъ между шубра-
цитѣ, — разказа младиятъ букъ.

— Върче-е, Върче-е! — чу се
викъ изъ гората. Викаше во-
деничарътъ. Той се спрѣ предъ
Върчето и го погали по главата:

— Вижъ кжде е заспала! Цѣ-
ла нощъ я търсимъ.

Той я дигна на ржце. Вър-
чето се пробуди и обви ржчич-
ки около шията му.

— Татко, кжде е Бу-Бу?

— Кой е този Бу-Бу?

— Малкото човѣче съ дъл-
гата брада и голѣмия калпакъ.

— Ехъ, Върче! Знамъ ли азъ
кое е това човѣче!

— Върчето пакъ ще дойде
при насъ, — пошушна трепет-
ликата.

— Колко е топла и тиха
нощъта тукъ и какъ сладко се
спи! — отвърна високата зеле-
на трева.

— Чудни работи ставатъ въ
гората, чикъ-чикъ! — каза едно
сиво врабче и подскочи върху
едно клонче на младия букъ.

Димитъръ Талевъ

ДѢДО ДЕНЮ ОБУЩАРЯ

Кой не знае дѣда Деня,
дѣда Деня обущаря?

Той дюкянчето си малко
пръвв отваря на пазаря.

И отъ рано до тезгяха
самъ пригъналь е нозетѣ.
Презъ прозорчето се вижда
газеничето какъ свѣти...

Все работи обущаря
и си пѣе стара пѣсень,
пѣй и чука, пѣй и чука
надъ обувката надвесень.

А край него като мина,
ще ми викне да не тичамъ,
а да стѣпямъ ситно, леко
да приличамъ на момиче.

Та веднѣжъ и азъ да нося
месець, два, подметки здрави,
че омръзнало му вече
все обуца да ми прави...

Ето тамъ барака малка,
що се гуши всрѣдъ пазаря,
тамъ работи и си пѣе
дѣдо Деню обущаря.

Калина Малина